

Posudek bakalářské práce *Pražská klubová scéna 70. a 80. let 20. století*

Autor práce: Martin Husák

Martin Husák si položil ve své práci úkol sledovat vývoj pražské klubové scény v období tzv. normalizace prostřednictvím dvou významných reprezentantů - klubu Na Rokosce na Praze 8 a scény Opatovského kulturního střediska na Praze 11. V této sondě, kromě dostupné literatury, zužitkoval jako zásadní pramen rozhovory vedené metodou orální historie s Milošem Čuříkem a Vojtěchem Lindauem, kteří utvářeli dramaturgickou koncepci jmenovaných klubů. Autor se i proto zaměřil jako na hlavní téma rozhovoru právě na otázku formování dramaturgie. Tento přístup mu zároveň umožnil porovnat koncepce obou protagonistů a formulovat tak některé základní faktory (personální, dobové, umělecké a další), jež měly obecně vliv na klubovou scénu v Praze.

Teoretická příprava, která celou práci otevírá, je velmi pečlivá. Autor se důkladně obeznámil s dostupnou literaturou, ale i s metodou orální historie a jejími standardy. Následně rozdělil práci do pěti základních částí. V první z nich se věnuje vymezení pojmu dramaturgie, kterou chápe jako „*proces tvorby programu, jenž je v kompetenci daného dramaturga*“. Dále se autor věnuje společensko – politickému kontextu, který zprostředkovává pomocí sekundární literatury. Jako přínos této kapitoly hodnotím část o legalizaci hudební produkce, kde autor k charakteristice problému nevyužívá pouze dříve popsane skutečnosti (např. informace o tzv. přehrávkách) ale sám přispívá k dané otázce pomocí interpretace rozhovorů s výše uvedenými protagonisty, když se zaměřuje na jejich zkušenost s povoláním uměleckých aktivit (viz s. 21).

Jako hlavní pasáže práce pak lze označit kapitoly *Jazzové a rockové centrum Na Rokosce* a *Opatovské kulturní středisko*. Zde se M. Husák věnuje stěžejnímu cíli práce, tj. interpretuje výpovědi narátorů s ohledem na jejich pojetí dramaturgie. Nejprve blíže představuje oba aktéry i kluby. Posléze se věnuje otázce formování uměleckého programu, přičemž se mu daří objasňovat narátorovu žitou zkušenost s působením na utváření dram. konceptu. Toto považuji v jistém smyslu za devizu práce, neboť nejen že tak prokazuje schopnost s pramenem pracovat, ale zároveň se dobírá k přínosným výsledkům. Upozorňuje při tom na rozdílnost chápání „kulturního vyžití“ Čuříka a Lindaura a tak (byť nepřímou) naráží i na generační odlišnost těchto přístupů (Čuříkův je až idealisticky ovlivněn osobním kontaktem s

britskou uměleckou sférou šedesátých let a následně „vírou v osvětu“ v estetických normách, Lindaurův pak vychází ze „střízlivějšího nadšení“, spíše z jeho nonkonformity, která pramenila, mimo jiné, z mnoha deziluzí postupující normalizační éry). Za zmínku stojí také autorovy drobné sondy do sociálního spektra publika.

V souvislosti s uvedenými kapitolami bych se přikláněla k tomu, aby byl v do práce zakomponován i pohled některého z uměleckých interpretů, kteří na sledovaných scénách vystupovali. Podobně, však jako v případě sondy do dobových samizdatových periodik (o jejíž vědomé absenci se autor zmiňuje), je zřejmé, že analýzou těchto materiálů by se práce podstatně rozšířila (tento širší výzkum může autor, pokud se rozhodne téma neopustit, realizovat v rámci magisterské práce).

Jako přínosnou je pak na místě zmínit poslední část práce, v níž autor výpovědi narátorů konfrontuje, upozorňuje tak na dobové okolnosti hrající svoji roli při povolování produkce a na odlišnosti v samotném přístupu k vytváření programové skladby u obou aktérů (např. Lindaurovo naprosté odmítání profesionálních interpretů – viz s. 49, nebo rozdílný přístup k několikadenním festivalům – viz s. 50). Diskutabilní je v tomto případě pouze autorovo hodnocení *poskytování prostoru jednotlivým uměleckým žánrům*, které nevycházelo jen z preferencí dramaturgů, ale i obecného uměleckého vývoje (70. léta boom jazzrocku, počátek 80. let nástup nové vlny) (viz s. 51).

Autor v práci prokázal, že je schopen náležitě pracovat s metodou orální historie a následně i se získanými životopisnými údaji, tj., patřičně je interpretovat a chápat je v širších souvislostech. Práce je tudíž kvalitně zpracovaná a upozorňuje rovněž na nové skutečnosti. Proto hodnotím stupněm výborně.